

„Benne van minden, amit szeretnél a nyártól.”
– Sarah Dessen, a *Tökéletes* és az *Altatódal* szerzője –

the summer i turned *pretty*

A nyár, amikor megszépültem

Nyár trilógia
I. rész

finep
selection

J E N N Y H A N

J E N N Y H A N

the summer
i turned *pretty*

A nyár, amikor megszépültem

Nyár trilógia
I. rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Életem minden fontos lányának és asszonyának,
akik olyanok nekem, mintha a testvéreim lennének,
de különösen Claire-nek*

– **E**L SEM HISZEM, HOGY TÉNYLEG ITT VAGY – mondom neki.
A hangja szinte félénken cseng, amikor azt válaszolja:
– Én sem. – Majd egy darabig tétovázik. – Még mindig eljön-
nél velem?

Hogy kérdezhet ilyet! Bárhová elmennék vele.

– Igen – válaszolom neki.

Olyan érzés, mintha ezen a szón, ezen a pillanaton kívül semmi más nem létezne. Csak mi ketten. Minden, ami a múlt nyáron történt, és az összes azt megelőző nyáron, ezt készítette elő. Ezt a pillanatot.

Első fejezet

EZER ÉVE ÜLTÜNK MÁR AZ AUTÓBAN. Legalábbis nekem úgy tűnt. Steven, a bátyám, lassabban vezetett még a nagyinál is. Mellette ültem, és a lábamat feltettem a műszerfalra. Anyánk közben beájult a hátsó ülésen. Még alvás közben is ébernek látszott, mintha bármelyik percben azonnal átvinné a forgalom irányítását.

– Menj gyorsabban! – sürgettem Stevent, a vállát taszigálva. – Előzzük meg azt a bringás srácot!

Steven lerázta magáról a kezemet.

– Soha ne nyúlj a sofőrhöz! – szólt rám. – És vedd le a mocskos lábadat a műszerfalról!

Megmozgattam a lábujjaimat. Nekem tisztának tűntek.

– Ez nem a te műszerfalad. Ne felejtse el, hogy hamarosan az én kocsim lesz!

– Ha egyszer majd megszerzed a jogosítványt – gúnyolódott. – Az olyanoknak, mint te, nem szabadna jogsit adni.

– Oda nézz! – mutattam ki az ablakon. – Az a nyomi fickó megelőzött minket!

Steven rám sem hederített, így babrálni kezdtem a rádióval. Az egyik kedvenc elfoglaltságom, az óceánpartra menet, a rádiós

csatornák váltogatása volt. Éppúgy ismertem őket, mint az otthoniakat, és a Q94-est hallgatva tényleg azt éreztem, hogy máris ott vagyok a parton.

Megtaláltam a kedvenc adómat, azt, ami mindenfélét játszott: a popzenétől a régi dalokon át a hiphopig. Tom Petty a *Free Fallint* énekelte éppen. Egyből csatlakoztam hozzá. *Ő jó kislány, imádja Elvis-t. Szereti a lovakat és a pasiját...*

Steven keze elindult a rádió felé, hogy csatornát váltson, de rácsaptam.

– Belly, ha ezt kell hallgatnom, inkább az óceánba hajtok. – Úgy tett, mintha jobbra kanyarodna.

Még hangosabban kezdtem énekelni, amitől hátul felébredt anya, és ő is csatlakozott hozzám. Mindkettőnknek rémes hangja van, és a bátyám szörnyülködve rázta a fejét, olyan „stevenes” mozdulattal. Utálta, ha kisebbségbe kerül. Leginkább ez zavarta a szüleink válásában, amióta ő maradt az egyetlen fickó a családban – apánk nélkül, aki a pártját foghatta volna.

Lassan gurultunk át a városkán, és bár cukkoltam miatta Stevent, egyáltalán nem bántam. Imádtam ezt az utat, imádtam ezt a pillanatot. Újra láthattam a kisvárost, Jimmy Ráktanyáját, a minigolfpályát és az összes szörfösboltot. Olyan érzés volt, mintha hosszú-hosszú idő után hazatérnék. A nyár millió ígéretével és lehetőségével várt rám.

Amint egyre közeledtünk a házhoz, erőt vett rajtam a jól ismert izgatottság. Mindjárt ott vagyunk!

Lehúztam az ablakot, hogy mindezt beengedjem rajta. A levegő íze és illata mit sem változott. A szélről, az óceán sós leheletétől öszszetapadt a hajam, ahogy mindig is szerettem. Mintha már az óceán is várt volna.

Steven megbökött a könyökével.

– Conradra gondolsz? – kérdezte gúnyosan.

Azonnal rávágta, hogy félbeszakítsam:

– Nem!

Anyám feje jelent meg közöttünk.

– Belly, még mindig tetszik neked Conrad? Ahogy tavaly nyáron alakultak a dolgok, azt hittem, lehet valami közted és Jeremiah között.

– Mi? Kik között? – Steven arcára kiült az undor. – Mi történt Jeremiah és közted?

– Semmi – jelentettem ki mindkettőjüknek, de közben éreztem, hogy elpirulok. Bárcsak lesültem volna már annyira, hogy ne lehessen látni! – Anya! Az, hogy két ember jó barátságban van egymással, még nem jelenti azt, hogy bármi lenne közöttük. Kérlek, ne hozátok fel ezt a témát újra!

Anyám hátradőlt az ülésén.

– Rendben! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, úgyhogy tudtam, Steven nem mer ujjat húzni vele.

De mivel a bátyám nem adja fel könnyen, azért még egyszer próbálkozott.

– Mi történt Jeremiah és közted? Mondj már valamit!

– Felejtsd el! – Csak ennyit válaszoltam, mert ha bármi több elhangzik, akkor Steven tovább gúnyolódik. És különben sem volt mit elmondani. Soha nem is volt! Tényleg!

Conrad és Jeremiah Beck fiai. Beck pedig nem más, mint Susannah Fisher, akit előtte Susannah Becknek hívtak, de most már csak anyám hívja őt Becknek. Kilencéves koruk óta ismerik egymást – vértestvérek voltak (így is nevezték egymást), aminek bizonyításképpen egyforma sebhely díszítette a csuklójukat, mindkettőjük karján szív alakú heg.

Susannah szerint, amikor megszülettem, tudta, hogy a sors az egyik fiának szánt. Anyám, aki általában nemigen foglalkozott ilyesmivel, kijelentette, hogy az szuper lenne, de mielőtt megállapodnék, legyen azért néhány szerelmem. Igazából a „szerető” szót használta, amitől összerándult a gyomrom. Susannah a kezébe fogta az arcom, és azt mondta: *Belly, az áldásomat adom rád. Nem szeretném másnak adni a fiam.*

Kisbabakorom óta, sőt már a születésem előtt is, minden nyáron eljöttünk ide, Susannah Cousins Beachen lévő óceánparti házába. Cousins nem is a városkát, hanem a házat jelentette számomra. A házat, amely az én kis világom volt. S amelyhez saját partrész tartozott, és csak a miénk volt. A nyaraló sok mindenképp állt: a verandából, amelyen körbe-körbe rohangáltunk, a nyári teázásokból, az éjszakai úszásokból – de mindenekelőtt a fiúkból.

Folyton azon töprengtem, milyenek lehetnek a fiúk decemberben. Próbáltam elképzelni őket garbóban és vörös sállal a nyakukban, amint kipirult arccal állnak a karácsonyfa körül, de ez valahogy mindig valótlannak tűnt. Nem ismertem a téli Jeremiaht vagy a téli Conradot, és mindenre féltékeny voltam, akinek ez megadtott. Nekem a strandpapucs, a napégette orr, a fürdőnadrág és a homok jutott. De mi a helyzet azokkal az új-angliai lányokkal, akikkel hócsatákat vívnak az erdőben? Akik hozzájuk bújnak, amíg az autó be nem melegszik, vagy akikre ráterítik a kabátjukat, amikor hűvösre fordul az idő. Na jó, Jeremiah talán igen, de Conrad soha nem tenne ilyet! Nem az ő stílusa. Akárhogy is van, nem tűnik fairnek.

A történelemórákon ott ültem a radiátor mellett, és azon tűnődtem, mit csinálhatnak éppen – talán ők is a lábukat melegítik valahol egy radiátornál. És számoltam, hány nap van még hátra a nyárig.

Nekem a tél mintha nem is számított volna. Egyedül csak a nyár. Az egész életemet nyarakban számolom. Olyan ez, mintha el sem kezdődne az életem június előtt, amíg ott nem vagyok az óceán partján, abban a bizonyos házban.

Conrad volt az idősebb, másfél évvel. Ő roppant titokzatos, rejtelmes, homályos. Teljesen elérhetetlen, megközelíthetetlen. Önelégülten mosolygott, és mindig azon kaptam magam, hogy nem tudom levenni róla a szemem. Az önelégült mosolyt le akarja törölni az ember – le akarja csókolni róla azt a vigyort. Talán nem is letörölni, de valahogy megfékezni. Uralni. Pontosan ezt akartam tenni Conraddal. Megszerezni.

Jeremiah azonban a barátom volt. Kedves fiú. Az a fajta, aki még mindig átöleli az édesanyját és megfogja a kezét, bár igazából túl nagy már hozzá. Mégsem szégyelli. Jeremiah Fishert jobban lefoglalta az, hogy jól érezze magát, mintsem hogy kínosan feszengjen.

Fogadni mernék, Jeremiah népszerűbb volt a suliban, mint Conrad. Szerintem jobban szerették a lányok. Biztos vagyok benne, hogy ha Conrad nem focizna, nem lenne valami nagy szám. Csak a csendes és mélabús Conrad, és nem a fociisten. Nekem ez tetszett. Hogy inkább egyedül szeret lenni, és gitárral a kezében ül valahol. Mint aki magasról lenézi azt a sok hülye iskolai dolgot. Szerettem eljatszani a gondolattal, hogy ha Conrad az én sulimba járna, nem focizna, benne lenne az iskolai újságban, és felfigyelne egy olyan lányra, mint én.

Amikor végre lefékeztünk a ház előtt, Jeremiah és Conrad a verandán ült. Odahajoltam Stevenhez, és kétszer megnyomtam a dudát,

ami a mi nyári nyelvünkön azt jelentette: Segítsetek a csomagokkal, skacok!

Conrad idén töltötte be a tizennyolcat. Nemrég volt a születésnapja. Szavamra mondom, magasabb, mint tavaly! A haját felnyírták a füle körül, de a színe ugyanolyan sötét, mint azelőtt. Jeremiah viszont megnövesztette az övét, amitől kissé bozontosan festett – de a szó jó értelmében, mint egy 70-es évekbeli teniszező. Kiskorában göndör, szőke fürtjei voltak, nyáron szinte platinaszőkék, de Jeremiah utálta a tincseit. Conradnak egy ideig sikerült meggyőznie arról, hogy a kenyérhéjtól göndörödik be a haja, így az öccse nem ette meg többé a szendvicsek héját. Ahogy viszont nőtt, a haja egyre kevésbé göndörödött be, inkább hullámos lett. Nekem hiányoztak a fürtjei. Susannah *én kis angyalom*nak hívta, és tényleg olyan is volt – a rózsás arcával és a göndör tincseivel. Legalább a pirosposzsgás arca megmaradt.

Jeremiah tölcsért formált a kezéből, és rikkantott egy nagyot:

– Steve!

Ott ültem a kocsiban, és néztem, ahogy a bátyám odaballag hozzánk, és fiúsan megölelgetik egymást. A levegő sós volt és nedves, mintha nyári záporként bármikor ránk zúdulhatna a tengervíz. Úgy tettem, mintha a cipőfűzőmet kötögetném, de igazából csak titokban nézni akartam őket és a házat egy ideig. A ház hatalmasan, szürkén és fehérén magaslott, és pontosan úgy nézett ki, mint a legtöbb épület az utcában, mégis jobban. Éppen úgy, ahogy szerintem egy óceánparti háznak ki kell néznie. Otthonosnak.

Anya is kikecmergett az autóból.

– Hé, fiúk! Hol van anyátok? – kiáltotta.

– Szia, Laurel! Szunyókál éppen – kiabált vissza Jeremiah.

Susannah általában abban a pillanatban kipattant az ajtón, ahogy megállt a ház előtt az autónk.

Anyám öles léptekkel haladt a fiúk felé, és szorosan magához ölelte őket. Az ölelése éppolyan határozott és erőteljes volt, mint a kézfogása. Majd feltolta a napszemüvegét a feje búbjára, és eltűnt a házban.

Kiszálltam az autóból, és a táskámat a vállamra csaptam. Először észre sem vettek, ahogy elindultam feléjük. De aztán igen. Tényleg észrevettek. Conrad gyorsan végigmért, ahogy a fiúk szoktak a plázában. Soha életemben nem nézett még így rám. Egyetlenegyszer sem. Éreztem, ahogy megint elpirulok, mint az előbb a kocsiban. Jeremiah azonban későn kapcsolt. Úgy bámult rám, mintha meg sem ismerne. Mindez másodpercek alatt zajlott le, de nekem sokkal-sokkal hosszabbnak tűnt.

Conrad ölelt meg elsőként, de csak úgy messziről, vigyázva, nehogy rendesen hozzám érjen. Nemrég vágathatta le a haját, mert a tarkóján sokkal világosabb volt a bőr – igazi babarózsaszín. Olyan szaga volt, mint az óceánnak. Igazi Conrad-szag.

– Jobban tetszettél szemüveggel – hallottam a hangját, egészen közel a fülemhez.

Ez fáj. Eltoltam magamtól, és azt válaszoltam:

– Hát sajnálom. Kontaktlencsére váltottam.

Rám mosolygott, és az a mosoly – betalált. Minden alkalommal így történt.

– Szerintem szereztél néhány újat – közölte, és megtapogatta az orrom.

Tudta, mennyire feszélyeznek a szeplőim, de soha nem hagyta ki, hogy szekáljon velük. Ekkor azonban Jeremiah megragadott, és szinte felkapott.

– Belly Button mekkorát nőtt! – ujjongott.

Elnevettem magam.

– Tegyé! le! Olyan halszagod van!

Jeremiah jót kacagott ezen.

– Belly mit sem változott – mondta, de közben úgy bámult rám, mintha nem hinne teljesen a szemének. Félrebillentett fejével méregetett.

– Valami más rajtad, Belly – jelentette ki.

Próbáltam valami viccessel elütni a dolgot.

– Micsoda? Biztos a kontaktlencse!

Még én sem szoktam meg magam teljesen szemüveg nélkül. Taylor, a legjobb barátnőm, évek óta győzködött, hogy legyen kontaktlencsém, és végül beadtam a derekam.

Jeremiah elmosolyodott.

– Nem az – mondta. – Egyszerűen máshogy nézel ki.

Visszamentem az autóhoz, nyomomban a fiúkkal. Gyorsan kikapoltuk a cuccokat, és amint megvoltunk, felkaptam a bőröndömet és a könyvekkel teli táskámat, és egyenesen a régi hálószobámba mentem. A szobám egykor Susannah-é volt, még kislánykorában. A falakon kifakult már a tarka tapéta, és a fehér hálószobabútor sem tegnap készült. Volt benne egy zenedoboz, amit imádtam. Amikor az ember kinyitotta, egy balerina forgott körbe-körbe a *Rómeó és Júlia* régi dallamára. Az ékszereimet tartottam a dobozban. A szobában minden öreg és kopott volt, de nekem épp ez tetszett benne. Úgy éreztem, mintha a falak, a baldachinos ágy, de különösen a zenedoboz titkokat rejtene.

A Conraddal való találkozástól és attól, ahogy rám nézett, úgy éreztem, szükségem van egy szusszanásnyi időre. Felkaptam a fésülködőasztalon üldögélő plüss jegesmedvét (akit Juniornak hívnak),

és magamhoz szorítottam. Leültem a kétszemélyes ágyra, és úgy vert a szívem, hogy majd kiugrott a helyéből. Minden ugyanolyan volt, mint régen, de mégis más. Úgy néztek rám, mintha igazi lány lennék, nem pedig valakinek a kishúga!

Második fejezet

TIZENKÉT ÉVESEN

ÉLETEMBEN ELŐSZÖR ITT TÖRTÉK ÖSSZE A SZÍVEM. Ebben a házban. Tizenkét éves voltam.

Azokon a tényleg kivételes esték egyikén történt, amikor a fiúk nem együtt voltak. Steven és Jeremiah éjszakai horgászatra ment néhány sráccal, akikkel a városban ismerkedtek össze. Conradnak nem volt kedve menni, engem természetesen nem hívtak, így kettesben maradtunk.

Persze nem együtt, csak ugyanabban a házban.

Egy romantikus regényt olvastam éppen, a lábam a falon, amikor Conrad elsétált az ajtóm előtt. Megállt, és megkérdezte:

– Belly, mit csinálsz ma este?

Gyorsan becsuktam a könyvet, hogy ne lássa a címét, és azt válaszoltam:

– Semmit.

Próbáltam nyugodt hangon felelni, hogy ne tűnjek izgatottnak vagy lelkesnek. Direkt hagytam nyitva az ajtót annak reményében, hátha Conrad épp arra jár.

– Kijössz velem a partra? – vetette oda félvállról. Túlságosan is félvállról.

Éppen erre a pillanatra vártam. Végre elég idős voltam, és egy részem pontosan tudta, hogy készen állok. Közömbös pillantást vetettem rá. Pont, amilyet ő rám.

– Lehet. Ennék egy karamellás almát.

– Veszek neked egyet – ajánlkozott. – Csak öltözz már, és menjünk! Anyáink moziba mennek, elvisznek odáig.

Felültem, és azt mondtam:

– Rendben.

Ahogy Conrad kiment, becsuktam az ajtót, és a tükörhöz rohantam. Kibontottam a copfomat, és megfésülködtem. Azon a nyáron nagyon hosszú volt a hajam, majdnem a derekamig ért. Aztán gyorsan levettem a fürdőruhám, és felvettem a fehér sortom és a kedvenc szürke pólóm. Apám szerint illett a szemem színéhez. A számra kentem egy kevés eperízű szájfényt, és a zsebembe dugtam. Hátha később szükség lesz rá.

Az autóban Susannah folyamatosan rám mosolygott a visszapillantó tükörben. *A Kérlek, hagyd abba!* nézésemmel tekintettem rá, pedig szerettem volna visszamosolyogni. Conrad úgysem figyelt minket. Egész úton kifelé bámult az ablakon.

– Éreztétek jól magatokat! – szólt utánunk Susannah, és rám kacintott, amikor becsuktam az ajtót.

Conrad először is vett nekem egy karamellás almát. Magának meg egy üdítőt, de mást nem. Pedig általában megevett egy vagy két almát, vagy egy sütit. Idegesnek tűnt, ami engem egy kicsit megnyugtattott.

Amint végigmentünk a sétányon, lazán lelógattam a kezem – *hát-ha*. De nem akarta megfogni. Tökéletes nyári este volt: enyhe szellő fújdogált, és egyetlen csepp eső sem esett. Másnap talán esni fog, de aznap csak a friss tengeri szél lengedezett.

– Ülünk le, amíg megeszem az almámat! – kértem Conradot.

Le is ültünk egy part felé néző padra. Óvatosan beleharaptam a gyümölcsbe. Félttem, nehogy beleragadjon a karamell a fogamba, mert akkor hogy csókol majd meg?

Conrad hangosan szürcsölte a kóláját, és az órájára pillantott.

– Ha megetted, menjünk a célbadobóshoz!

Nyerni akar nekem valamit! Rögtön tudtam, melyik plüssállatot választanám: a drótkeretes szemüveges jegesmedvét, sállal a nyakában. Egész nyáron szemeztem vele. Már előre láttam magam, ahogy büszkén mutogatom Taylornak. Hát ez meg mi? Conrad Fisher nyerte nekem!

Két harapással magamba tömtem az almát.

– Mehetünk – közöltem tele szájjal, a kézfejemmel törölgetve a karamellát a számról.

Conrad öles léptekkel haladt a célbadobós felé, alig bírtam lépést tartani vele. Szokásához híven alig szólt néhány szót, így én egyre többet beszéltem – helyette is.

– Szerintem, ha visszamegyünk, anyánk végre bevezetteti a kábel-tévét. Stevennel már száz éve próbáljuk meggyőzni, de annyira tévé-ellenesnek vallja magát! Aztán meg, amíg itt vagyunk nálatok, végig a filmcsatornát lesi. Olyan álszent!

Egyszer csak elhallgattam, mert észrevettem, hogy Conrad nem is figyel rám. A célbadobósnál dolgozó lányt nézte.

Úgy tizennégy-tizenöt éves lehetett. Először a sortjára figyeltem fel. Kanárisárga sort volt, és nagyon-nagyon rövid. Pontosan olyan, ami miatt a fiúk kicsúfoltak, amikor két napja felvettem. Olyan jó érzés volt Susannah-val megvenni, de aztán kinevettek miatta. Pedig rajtam sokkal jobban állt!

A lánynak csontos és szeplős lábai voltak, és a karja is tele volt szeplővel. Mindene vézna volt, a szája pedig vékony. A haja viszont

hullámos, hosszú és vörös, és annyira világos, hogy szinte már barackrózsaszín. Azt hiszem, a legszebb haj lehetett, amit valaha láttam. Az egyik oldalra fésülte, és még így is olyan hosszú volt, hogy mindig félre kellett söpörnie, amikor odanyújtotta az embereknek a karikákat.

Conrad miatta jött ki a sétányra. Azért hozott el, mert nem akart egyedül jönni, és nem akarta, hogy Steven és Jeremiah gúnyolódjon rajta. Hát ennyi. Csak ezért. Láttam abból, ahogy ránézett, ahogy szinte még a lélegzetét is visszatartotta.

– Ismered őt? – kérdeztem tőle.

Megrezzent, mintha elfelejtette volna, hogy ott állok mellette.

– Őt? Nem, nem igazán.

Beleharaptam a számba.

– És meg akarod?

– Mit akarok meg? – kérdezte Conrad zavartan, ami már tényleg bosszantott.

– Meg akarod ismerni? – kérdeztem türelmetlenül.

– Azt hiszem.

Megragadtam az ingujjánál fogva, és odavonszoltam a bódéhoz. A lány ránk mosolygott, én visszasomolyogtam, de az egész csak színjáték volt.

– Hány karikát kértek? – kérdezte. Fogszabályzót hordott, de érdekesen állt neki, mintha inkább fogékszerek lettek volna a szájában.

– Hármat – válaszoltam. – Jó a sortod.

– Köszí.

Conrad a torkát köszörülte.

– Tényleg jól néz ki.

– Két napja épp egy ilyen sortot vettem fel, és ha jól emlékszem, azt mondtad, túl rövid. – Majd a lányhoz fordulva folytattam: – Conrad túlságosan félt engem. Neked van bátyád?

A lány elnevette magát.

– Nincs – felelte, Conradtól pedig megkérdezte: – Szerinted túl rövid?

Con elvörösödött. Még soha nem láttam elpirulni, amióta csak ismertem. Olyan érzésem támadt, hogy nem is fog előfordulni többé. Látványosan az órára pillantottam, és odaszóltam neki: – Con! Felülök az óriáskerékre, mielőtt hazamennénk. Lécci, nyerj nekem valamit!

Conrad gyorsan bólintott, én meg elköszöntem a lánytól, és otthagytam őket. Átsétáltam az óriáskerékhez, amilyen gyorsan csak tudtam, hogy ne lássák a könnyeimet.

Később megtudtam, hogy a lányt Angie-nek hívják. Conrad elnyerte a drótkeretes szemüveges jegesmedvét, sállal a nyakában. El-dicsekedett, hogy a lány szerint ő vitte el ma a legjobb nyereményt. Azt gondolta, nekem is tetszene, tette hozzá. Én jobban örültem volna a zsiráfnek, mondtam, de azért kösz. A jegesmedvének a Junior nevet adtam, és otthagytam, ahová tartozott: a nyaralóban.

Harmadik fejezet

MIUTÁN KIPAKOLTAM, egyből a medencéhez siettem, mert tudtam, hogy a fiúk ott lesznek. A nyugágyakon lebzseltek, és koszos talpuk lelógott a nyugágy végéről.

Amint Jeremiah észrevett, felpattant, és hajlongani kezdett, mint egy cirkuszi porondmester.

– Hölgyeim és uraim! Elérkezett az idő... a nyár első nagy hasasához!

Óvatosan hátrálni kezdtem. Egyetlen elhamarkodott mozdulat, és azonnal a nyomomba erednek.

– Kizárt dolog! – mondtam.

Ekkor Conrad és Steven is felállt, és körülfogott.

– A hagyománnyal nem lehet szembezállni – jelentette ki a bátyám.

Conrad gonoszul vigyorgott.

– Már túl nagy vagyok ehhez – próbálkoztam.

Elindultam visszafelé, de ekkor elkaptak. Steven és Jeremiah a csuklómat fogta.

– Ne már, srácok! – kérleltem őket, és közben igyekeztem kibújni a szorításukból. A lábammal lefékeztem magam, de tovább

vonszoltak. Tudtam, hogy semmi értelme ellenállni, mégis mindig megpróbáltam, még ha a beton lehorzsolta is a talpamról a bőrt.

– Elkészültél? – kérdezte Jeremiah, miközben, a hónom alá nyúlva, felemelt.

Conrad elkapta a lábam, Steven pedig a jobb karomnál segédkezett. Ide-oda lóbáltak, mint egy zsák krumplit.

– Utállak benneteket! – kiabáltam, túlharsogva a nevetésüket.

– Egy – kezdte Jeremiah.

– Kettő – folytatta Steven.

– És három – fejezte be Conrad.

Ekkor, ruhástul-mindenestül, behajítottak a medencébe. Hanggos csobbanással landoltam a vízben. Még a víz alatt is hallottam, milyen jól szórakoznak rajtam.

A „Belly-csobbanás” már jó régi móka volt. Valószínűleg Steven találta ki. Én viszont utáltam. Még akkor is, ha azon ritka alkalmak közé tartozott, amikor „bevettek” a buliba. Gyűlöltem, hogy mindig rajtam csattan az ostor. Ilyenkor végképp erőtlennek éreztem magam, és arra emlékeztetett az egész, hogy kívülálló vagyok, és túlgyenge ahhoz, hogy szembeszálljak velük, csak azért, mert lánynak születtem.

Én vagyok a hugica.

Ilyenkor sírva fakadtam, Susannah-hoz és anyámhoz szaladtam, de ettől semmi sem lett jobb. A fiúk „árulkodó Júdásnak” csúfoltak. Ezúttal viszont csak azért sem lesz így! Most belemegyek a játékba. Ezzel talán kicsit elrontom az örömüket.

Amikor kibukkantam a felszínre, mosolyogva mondtam nekik:

– Fiúk, olyanok vagytok, mint a tízévesek!

– Az biztos! – jelentette ki Steven önelégült mosollyal.

A legszívesebben lefröcsköltem volna, hogy csuromvíz legyen a drágalátos Hugo Boss napszemüvegével együtt – amiért három hétfőig dolgozott, hogy megvehesse.

Helyette viszont csak annyit mondtam:

– Azt hiszem, kifecamítottad a bokám, Conrad.

Úgy tettem, mintha nehezemre esne odaúszni hozzájuk.

A fiú odajött a medence széléhez.

– Biztos vagyok benne, hogy túl fogod élni – vigyorgott negédesen.

– Legalább segíts kiszállni! – követeltem.

Leguggolt, és a kezét nyújtotta.

– Kösz! – fűztem viccelődve. Majd jó erősen megfogtam a kezét, és húzni kezdtem. Conrad előrebukott, és egy még az enyémnél is nagyobb csobbanással ért a vízbe. Még életemben nem kacagtam ilyen jót, mint akkor. De Jeremiah és Steven sem. Egész Cousins Beach hallhatta a nevetésünket.

Conrad feje gyorsan előbukkant a víz alól. Két karcsapással melém úszott. Megijedtem, hátha dühös lesz, de nem volt az, legalábbis nem igazán. Mosolygott, bár fenyegetően.

Kitértem előle.

– Úgysem kapsz el! – ujjongtam. – Túl lassú vagy!

Minden alkalommal, ha túl közel került, elúsztam előle.

– Marco! – kiabáltam vihogva.

– Polo! – vágta rá Jeremiah és Steven, a ház felé sétálva.

Ezen megint elnevettem magam, amitől lelassultam, és Conrad elkapta a lábam.

– Engedd el! – ziháltam, még mindig nevetve.

Conrad a fejét rázta.

– Azt hittem, túl lassú vagyok – mondta, miközben egyre közelebb taposta a vizet. A medence legmélyebb részén voltunk. Fehér pólója teljesen rátapadt, és átlátszott rózsaszínesen aranyló bőre.

Hirtelen különös csend ereszkedett le ránk. Conrad még mindig fogta a lábam, és én igyekeztem a felszínen maradni. Egy másodpercig azt kívántam, bárcsak Jeremiah és Steven ott lenne. Nem tudtam megmondani, miért.

– Engedj el! – kérleltem újra.

A lábamnál fogva közelebb húzott magához. A közelsége megszedített és nyugtalanná tett. Még egyszer, utoljára kérlelni kezdtem, bár nem komolyan.

– Conrad, engedj el!

Elengedett. Aztán lenyomott a víz alá. Mit sem számított, mert már amúgy is elakadt a lélegzetem.

Negyedik fejezet

SUSANNAH NEM SOKKAL AZUTÁN ÉBREDT FEL a délutáni alvásból, hogy mindannyian átöltöztünk. Mentegetőzött, amiért nem fogadott minket kellőképpen. Még mindig nagyon álmosnak tűnt, és az egyik oldalon teljesen elfeküdte a haját, ahogy a kisgyerekek szokták. Először anyámmal ölelkeztek össze – hevesen és hosszasan. Anyám teljesen elérzékenyült örömeiben, hogy újra látja, pedig ő soha nem érzékenyül el.

Ekkor én következtem. Susannah magához húzott és átölelt, olyan sokáig tartva a karjában, hogy tűnődni kezdtem, vajon ez meddig lesz így, és ki fog elsőnek elhúzódni az ölelésből.

– Vékonynak tűnsz – jegyeztem meg, részben azért, mert igaz volt, részben pedig azért, mert tudtam, hogy ezt szereti hallani. Susannah állandóan fogyókúrázott, mindig figyelt arra, mit eszik. Az én szememben tökéletes volt.

– Köszönöm, drágám! – felelte, és csak annyira engedett el, hogy egészen közelről végigmérhessen. Hitetlenkedve rázta a fejét.

– Mikor nőttél meg ennyire? Mikor lett belőled ilyen elképesztő nő?

Zavartan mosolyogtam, és örültem annak, hogy a fiúk az emeleten vannak, és ezt nem hallják.

– Nagyjából ugyanúgy festek.

– Mindig is csinos voltál, de most, drágám, nézz magadra! – Úgy mért végig, mint aki le van nyűgözve. – Annyira szép vagy! De annyira! Bámulatos nyár vár rád! Ezt a nyarat soha nem fogod elfelejteni!

Susannah mindig ilyen kijelentéseket tett: mintha kinyilatkoztatná a dolgokat, és ha már kimondott valamit, annak valóra kellett válnia.

Ami azt illeti, igaza volt. Azt a nyarat soha, de soha nem fogom elfelejteni. Azon a nyáron kezdődött el minden. Azon a nyáron lettem szép. Azért, mert akkor éreztem először szépnek magam. Addig valahogy mindig másképp képzeltem a dolgokat. Hogy az élet más lesz. És azon a nyáron tényleg más lett. Én lettem más.

Ötödik fejezet

ELSŐ ESTE A VACSORA MINDIG UGYANAZ VOLT: hatalmas adag halból, rákból és kagylóból készült fűszeres étel, amelyet Susannah akkor készített el, miközben várt minket. Tele rengeteg kis rákkal és tintahallal – tudta, hogy mennyire imádom a tintahalat. Pici koromban is mindig félretettem a tányér szélére, mint a legfinomabb falatot. Susannah az asztal közepére rakta a tálát, mellé a ropogós zsúrkenyeret a közeli pékségből. Mindannyian kaptunk egy tányért, és annyit és annyiszor vettünk, amennyi jólesett. Susannah és anyám általában vörösborot kortyolgatott hozzá, mi, gyerekek, Fantát ittunk, de aznap este mindenki előtt borospohár állt.

– Szerintem most már mindannyian elég nagyok vagyunk ahhoz, hogy együtt iszogassunk, nem gondolod, Laur? – kérdezte Susannah, amint asztalhoz ültünk.

– Hát, nem is tudom – kezdte anyám, de aztán elhallgatott. – Legyen! Rendben! Ugye ne legyek maradi, Beck?

Susannah elnevette magát, és kinyitotta az üveget.

– Te? Soha! – Mindenkinek töltött egy kevés bort. – Ma különleges este van. A nyár első estéje.

Conrad egy hörpintésre kiitta a poharát. Mint aki hozzá van szokva az iváshoz. Azt hiszem, sok minden történhet egyetlen év alatt.

– Ez nem az első este, anya – mondta.

– De bizony az! A nyár nem kezdődik el, amíg a barátaink meg nem érkeznek – jelentette ki Susannah, és átnyúlt az asztalon a kezéért – és a fia kezéért.

Conrad – látszólag véletlenül – elkapta a kezét. Susannah mint-ha nem is vette volna észre, de én igen. Őrá mindig odafigyeltem.

Biztosan Jeremiah-nak is feltűnt, mert gyorsan témát váltott.

– Belly, nézd meg a legutolsó sebesülésemet – mondta, és felhúzta az ingét. – Három gölt lőttem aznap.

Jeremiah focizott, és nagyon büszkén mutogatta a harci sebeit.

Közel hajoltam, hogy jól szemügyre vegyem. Hosszú sebhely díszelgett a hasa alján, most kezdett halványulni. Szépen kidolgozott izmai voltak: a hasa lapos és kemény. Múlt nyáron még nem volt ilyen izmos. Nagyobbnak tűnt a bátyjánál.

– Azta! – kiáltottam fel elismerően.

– Jere csak a szupermenes gatyájával akar felválni – horkant fel Conrad, miközben letört egy darab kenyeret és az ételébe mártotta. – Miért nem mutatod meg mindenkinek? Miért csak Bellynek?

– Mutasd meg, Jere! – vigyorgott Steven.

Jeremiah visszavigyorgott rá, de Conradnak odavetette:

– Egyszerűen féltékeny vagy, mert te abbahagytad a focit.

Conrad abbahagyta? Ez új volt nekem.

– Hé, srác, abbahagytad? – kérdezte Steven.

Úgy tűnt, ez a hír neki is újdonságszámba ment. Conrad tényleg ügyes volt. Susannah mindig elküldte nekünk, ha írtak róla a helyi újságban. Egy csapatban játszottak Jeremiah-val az utolsó két évben, de mindig Conrad volt a sztár.

A fiú közönyösen megvonta a vállát. A haja még mindig vizes volt. Ugyanúgy, mint az enyém.

– Unalmas lett – jelentette ki.

– Úgy érte, hogy ő lett unalmas – jelentette ki Jeremiah, majd felállt, és felhúzta az ingét. – Jól néz ki, mi?

Susannah fejét hátravetve kacagott, s vele együtt anyám is.

– Ül le, Jeremiah! – fenyegette meg az anyja az egyik kenyérrrel, mintha kardot tartana a kezében.

– Na, mit szólsz, Belly? – kérdezte Jeremiah, és mintha rám kacintott volna.

– Jól fest – bólintottam elismerően, ügyelve arra, nehogy elnevessem magam.

– És most Belly bemutatója következik – szólalt meg Conrad gúnyosan.

– Bellynek nincs mit bemutatnia. Ha csak ránézünk, mindannyian láthatjuk, milyen szép – közölte Susannah, miközben, a borát kortyolgatva, rám mosolygott.

– Szép, mi? – szólalt meg Steven. – Szép kis púp a hátamon.

– Steven! – szólt rá anyám.

– Mi az? Valami rosszat mondtam?

– Steven egy disznó, akinek a szép fogalma egészen mást jelent – csipkelődtem negédesen. Odatoltam hozzá a kenyeret. – Uí! Uí! Egyél még, Steven!

– Ha nem bánjátok, eszem is – tört le egy ropogós kenyércsücsköt.

– Belly, mesélj a bevaló barátnőidről, akikkel majd összehozol! – kérlelt Jeremiah.

– Nem próbálkoztunk ezzel már egyszer? – kérdeztem tőle. – Csak azt ne mondd, hogy máris elfelejtetted Taylor Jewelt?

Mindenkiből kitört a nevetés, még Conradból is. Jeremiah fülig elpirult, de közben ő is hangosan hahotázott.

– Ez nem volt szép tőled, Belly! – jegyezte meg. – A klub tele van csinos lányokkal, nem kell aggódnod miattam. Aggódj Con miatt! Ő az, aki nem jár már oda.

Eredetileg úgy volt, hogy Jeremiah és Conrad mindketten a klubban fognak dolgozni vízimentőként. Conrad múlt nyáron már kipróbálta, és idén Jeremiah is elérte azt a kort, hogy vízimentő lehessen, de bátyja az utolsó pillanatban meggondolta magát, és úgy döntött, hogy inkább az egyik elegánsabb parti büfében lesz asztalleszedő.

Mindig oda jártunk. A tizenkét évnél fiatalabb gyerekek húsz dollárért ehettek. Volt idő, amikor én voltam az egyetlen tizenkét év alatti a csapatban, és anyám mindig jó hangosan közölte a pincérrel, hogy még nem töltöttem be a tizenkettőt. Mintha ez elvi kérdés lenne. Minden egyes alkalommal úgy éreztem, hogy elsüllyedek szégyenemben. Bárcsak láthatatlan lettem volna! Nem azért, mint ha a fiúk nagyon foglalkoztak volna ezzel, bár könnyen megtehetnék volna, inkább az érzést utáltam, hogy más vagyok – olyan kívülálló. Gyűlöltem, hogy ezt minden alkalommal hangsúlyozták. Egyszerűen csak szerettem volna olyan lenni, mint ők.

Hatodik fejezet

TÍZÉVESEN

A FIÚK RÖGTÖN AZ ELEJÉTŐL EGYÜVÉ TARTOZTAK. Conrad volt a vezér. Amit ő mondott, annak úgy kellett lennie. Steven volt a másodparancsnok, Jeremiah pedig az udvari bolond. Azon a bizonyos első éjjelen Conrad úgy döntött, hogy hálósákban kint alszanak a parton, és tüzet raknak. Cserkészként mindent tudott ezekről a dolgokról.

Irigykedve figyeltem a készülődésüket, különösen akkor, amikor elpakolták a sós kekszet és a mályvacukrot. Ne vigyétek ki az egészszet! – szívem szerint rájuk szóltam volna, de mégsem tettem, hiszen ez nem az én otthonom, nem az én házam.

– Steven, ne felejtsetd itthon a zseblámpát! – rendelkezett Conrad.

A bátyám sietősen rábólintott. Soha életemben nem láttam még másnak engedelmeskedni. Felnézett Conradra, aki nyolc hónappal volt idősebb nála – ez mindig is így volt. Mindenki tartozott valakihez, csak és kizárólag én voltam magányos. Szerettem volna inkább otthon lenni, tejkaramellás fagyit készíteni apával, és a nappali padlóján ülve kanalazni.

– Jeremiah, itthon ne hagyd a kártyát! – tette hozzá Conrad, miközben egy hálósákot göngyölt össze.

Jere tisztelgett, és viccesen táncolni kezdett, amitől elnevettem magam.

– Igenis, uram! – Majd a kanapé felé fordulva, amin ültem, megjegyezte: – Conrad éppen úgy parancsolgat, mint az apánk. Ne érezd úgy, hogy engedelmeskedned kellene neki!

Attól, hogy Jeremiah hozzám szólt, felbátorodtam annyira, hogy megkérdezzem:

– Én is jöhetek?

Steven rögtön rávágta:

– Nem! Csak fiúk! Ugye, Con?

Conrad tétovázott egy kicsit:

– Sajnálom, Belly! – mondta, és tényleg úgy tűnt, hogy egy másodpercig sajnálja. Na jó, kettőig. De aztán tovább hajtogatta a hálósákját.

Elfordultam tőlük, és a tévét kezdtem bámulni.

– Nem baj. Nem is érdekel igazán.

– Hú, odanézzetek! Belly mindjárt elsírja magát – jelentette ki Steven gúnyosan. – Amikor valami nem úgy történik, ahogy ő szeretné, mindig elsírja magát. Apa folyton bedől neki.

– Fogd be, Steven! – ordítottam.

Féltem, hogy tényleg elsírom magam. Mindennél jobban szerettem volna elkerülni, hogy már első este bőgőmasinának könyveljenek el. Akkor aztán soha nem fognak magukkal vinni sehová.

– Belly rögtön sírva fakad – énekelte Steven. Mire Jeremiah-val gúnyos táncba kezdtek.

– Hagyjátok békén! – szólt rájuk Conrad.

Steven megtorpant.

– Mi van? – kérdezte zavartan.

– Olyan éretlenül viselkedtek! – rázta a fejét rosszállóan a rangidős.

Végignéztem, ahogy összeszedik a cuccukat, és indulásra készen állnak. Szinte semmi esélyem nem maradt arra, hogy velük táborozzak, hogy a csapat része legyek, amikor gyorsan kiböktem:

– Steven, ha nem mehetek veletek, megmondom anyának.

– Nem mondod meg! Anya utálja, amikor árulkodsz – húzta el a száját a bátyám.

Ez igaz is volt. Anyám nem szerette, amikor Stevenre árulkodtam ilyen dolgok miatt. Azt mondaná, hogy szüksége van arra, hogy a saját útját járja, hogy majd legközelebb én is velük mehetek, és különben is sokkal jobban fogom érezni magam a házban vele és Beckkel. Összefontam a karom, és dühösen belesüppedtem a kanapéba. Semmi esélyem! Most már tényleg úgy festettem, mint egy nyafka gyerek.

Kifelé menet Jeremiah még mókázott nekem egyet, és nem tudtam megállni, hogy ne nevessem el magam. Conrad is visszanézett.

– Jó éjt, Belly!

Ennyit mondott. Én pedig beleszerettem.

Hetedik fejezet

RÖGTÖN AZ ELEJÉN MÉG NEM TÚNT FEL, hogy az ő családjuk jobban áll anyagilag nálunk. Az óceánparti házban nem volt semmi különös – egy jól belakott, kényelmes, igazi nyaraló. Kifakult régi kanapék és egy nyikorgó bőrfotel a nappaliban, amin mi, kölykök, mindig összevesztünk, málladozó fehér festék és a naptól erősen kifakult hajópadló.

Mindamellettnagy ház volt. Mindenkinek jutott külön szoba, és még üresen is maradt néhány. Évekkel ezelőtt hozzá is toldottak egy részt. A ház egyik felén volt anyám, Susannah és Mr. Fisher szobája és egy üres vendégszoba. A másik felén az én szobám, még egy vendégszoba és egy nagyszoba, amin a fiúk osztoztak, és ami engem féltékennyé tett. Abban a szobában emeletes ágyak voltak, azonkívül egy dupla ágy, és én utáltam, hogy egyedül kellett aludnom, amikor a falon át egész éjjel hallottam a vihogásukat és a sutyorgásukat. Néhányszor a fiúk megengedték, hogy én is ott aludjam, de csak olyankor, amikor valami különösen rémisztő történetet akartak elmesélni. Jó hallgatóságnak bizonyultam – mindig a megfelelő résznél sikoltottam fel.

Amióta nagyobbak lettünk, a fiúk sem aludtak már együtt. Steven a szülők felére költözött, Jeremiah és Conrad pedig külön

szobába ment az én oldalamon. A fiúkkal közös fürdőszobánk volt már az elejétől fogva. Ez a ház egyik végében volt, anyám saját fürdőszobát kapott, Susannah-é pedig a szülői hálószobából nyílt. A miénkben két csap volt – Jeremiah és Conrad osztozott az egyikken, Steven és én a másikon.

Kiskorunkban a fiúk soha nem hajtották le a vécéülőkét, és a mai napig sem teszik. Ez folyamatosan emlékeztet arra, hogy én más vagyok, hogy nem tartozom közéjük. Történetek azonban egyéb változások is. Régen az egész fürdőszoba úszott, vagy azért, mert fröcskölték egymást, vagy mert figyelmetlenül zuhanyoztak. Most, hogy már borotválkoztak is, a csapon mindenütt ott díszlegtek a szőrszálaik. A polcon nem lehetett elférni a különböző dezodoroktól, borotválkozó krémektől és arcvizektől.

Több arcvizük volt, mint nekem parfümöm. Ami nem volt nehéz, mert nekem egyetlenegy van, amit apukámtól kaptam egyszer karácsonyra, tizenhárom éves koromban. Vanília-, karamell- és citromillatú. Azt hiszem, az egyetemista barátnője választhatta. Ő nem igazán értett az ilyen dolgokhoz. Mindenesetre nem hagytam a parfümömet a holmijaik között, hanem a szobámban, a fésülködőasztalon tartottam, és különben sem használtam soha. Azt sem tudom, minek hoztam el egyáltalán.

Nyolcadik fejezet

VACSORA UTÁN LENT ÜLTEM A NAPPALIBAN A KANAPÉN, Conrad pedig a másik felén. Lehajtott fejjel akkordokat játszott a gitárján.

– Azt mondják, van barátnőd – szólaltam meg. – Úgy hallottam, elég komoly.

– Az öcsém állandóan jártatja a száját.

Körülbelül egy hónappal a Cousinsba való jövetelünk előtt Jeremiah felhívta Stevent. Jó sokáig beszéltek, miközben én a tesóm ajtaja mögött hallgatóztam. Steven nem sokszor szólalt meg, de úgy tűnt, komoly dolgokról folyik a szó. Miután lerakta, berobbantam a szobájába, és megkérdeztem, miről beszéltek, de ő toladó kis kémnek nevezett. Végül aztán elújságolta, hogy Conradnak barátnője van.

– És milyen lány? – kérdeztem Conradot, de közben kerültem a tekintetét. Félttem, észreveszi, mennyire fontos ez nekem.

Megköszöri a torkát.

– Szakítottunk – mondta.

Majdnem elállt a lélegzetem. A szívem furcsán vert.

– Anyádnak igaza van, tényleg összetöröd a lányok szívét.

Ezt viccnek szántam, de a szavak, mint valami kinyilatkoztatás, tovább visszhangoztak a fejemben.

Conrad összerezett.

– Ő dobott engem – vágta rá minden kertelés nélkül.

El sem tudtam képzelni, hogy bárki is képes szakítani Conraddal. Eltűnődtem, milyen lány lehet. Hirtelen ellenállhatatlanul vonzani kezdett.

– Hogy hívják?

– Mit számít? – kérdezett vissza Conrad nyersen. Aztán mégis válaszolt. – Aubrey. Aubrey-nak hívják.

– Miért szakított veled?

Képtelen voltam befogni a szám. Túlságosan eluralkodott rajtam a kíváncsiság. Ki volt az a lány? Lelki szemeim előtt megjelent egy szőke, kék szemű lány, tökéletes ovális körmökkel. Nekem régen mindig le kellett vágnom az enyémet a zongorázás miatt, aztán meg, amikor abba hagytam, már nem növesztettem meg, mert megszoktam röviden.

Conrad letette a gitárt, és kedvetlenül bámult a semmibe.

– Azt mondta, megváltoztam.

– És tényleg így van?

– Nem tudom. Mindenki változik. Te is.

– Én hogyan változtam?

Vállat vont, és újra felvette a gitárját.

– Ahogy mondtam, mindenki változik.

Conrad a középiskolában kezdett el gitározni. Utáltam, amikor játszott. Ott ült, és úgy pengetett, hogy közben csak félig figyelt oda, csak félig volt jelen. Dúdolgatott magában, és ezalatt valahol máshol

járt. Mi, többiek, tévét néztünk, kártyáztunk, ő pedig a gitárját pengette. Vagy a szobájában gyakorolt. Hogy mire, azt nem tudom. Csak azt tudtam, hogy a gitár miatt nincs velünk.

– Ezt hallgasd meg! – mondta egyszer felém nyújtva a fülhallgatója egyik felét, hogy mindketten halljuk a zenét. A fejünk összeért.
– Hát nem elképesztő?

A Pearl Jam egyik dala volt. Conrad olyan boldog volt és annyira le volt nyugözve tőle, mintha ő fedezte volna fel őket. Én még soha nem hallottam erről a rockegyüttesről, de abban a pillanatban életem legjobb dala forgott. Még aznap megvettem tőlük a *Ten* című albumot, és állandóan azt hallgattam. Amikor az ötödik, a *Black* című számhoz értem, olyan érzés volt, mintha megint ott lennék Conraddal, újra meg újra átélve azt a pillanatot.

Miután a nyár véget ért és hazamentünk, beszereztem az album kottáját, és megtanultam lejátszani a zongorán. Az járt a fejemben, hogy egy szép napon Conradot kísérhetném, és olyanok lehetnénk, mint egy igazi együttes. Susannah megpróbált beszerezni egy zongorát a nyaralóba is, hogy nyáron is gyakorolhassak, de anyám végül nem engedte.

Kilencedik fejezet

EJJEL, HA NEM TUDTAM ALUDNI, leosontam a lépcsőn, és úsztam egyet a medencében. Több hosszt is le kellett úsznom, mire végre elfáradtam. Amikor lefeküdtem, az izmaim kellemesen fájtak, és kissé remegtek, de jól ellazultak. Úszás után imádtam belecsavarni magam Susannah egyik búzavirágkék fürdőlepedőjébe. Majd lábujjhegyen visszalopakodni a szobámba, és vizes hajjal elaludni. Az ember annyira jól alszik a víz után! Nincs ehhez fogható érzés.

Két nyárral ezelőtt Susannah egyszer lent talált a medencénél, és néhányszor együtt úsztunk éjszakánként. A víz alatt úsztam, de mindig éreztem, amikor beugrott a vízbe, és tempózni kezdett a medence másik oldalán. Nem beszélgettünk, csak úsztunk, mégis olyan megnyugtató volt, hogy ő is ott van. Azok voltak az egyedüli alkalmak, amikor azon a nyáron paróka nélkül láttam.

Akkoriban a kemó miatt Susannah mindig parókában járt. Senki előtt nem mutatkozott anélkül, még anyám előtt sem. Neki volt a legszebb haja a világon – hosszú, karamellszínű és olyan puha, mint a vattacukor. A parókája meg sem közelítette az eredetit, még ha igazi hajból készült is, meg minden, és nagyon sokba kerülhetett. A kemó után, amikor visszanyertem a hajam, mindig rövidre vágatta,

az álla alatt nem sokkal lejjebb. Csinos volt így is, de nem ugyanolyan, mint régen. Ha most ránéztem, már nem tudtam eldönteni, milyen lehetett, amikor még hosszú hajjal járt, mint egy tizenéves, mint most én.

Azon az első nyári éjszakán nem jött álom a szememre. Mindig kellett hozzá egy-két nap, hogy újra megszokjam az ágyam, még ha abban is aludtam minden áldott nyáron. Egy ideig csak forgolódtam, aztán elegendő lett. Felvettem a fürdőruhám, a régi úszódresszt az arany keresztpántokkal a hátán. Alig jött már rám, de ez volt az első alkalom, hogy idén úszni készültem.

Az éjszakai magányos úszások alatt minden sokkal tisztább lett bennem. Ahogy a be- és kilégzésemet figyeltem, nyugalom, magabiztosság és erő töltött el. Mintha az örökkévalóságig tudnék úszni.

Fel-alá úsztam néhányszor, majd a negyedik hossznál, ahogy fordultam, a lábam valami keménybe ütközött. A felszínre jöttem levegőért, és megláttam Conrad lábát. A medence szélén ült, és belógatta a lábát a vízbe. Végig azt figyelhette, ahogy úszom. És közben cigarettázott.

Csak a fejem dugtam ki a vízből – hirtelen rádöbentem, mennyire kinőttem a fürdőruhámat. Semmiképpen nem tudtam kiszállni a vízből, amíg ő ott van.

– Mióta cigizel? – kérdeztem szemrehányóan. – És különben is, mit csinálsz itt?

– Melyik kérdésemre válaszoljak először? – Conrad derűs, leereszkedő arccal nézett rám, amivel az örületbe kergetett.

A falhoz úsztam, és a medence szélébe kapaszkodtam.

– A másodikra – feleltem.

– Nem tudtam aludni, elmentem hát sétálni – vont a vállát, de láttam rajta, hogy hazudik. Csak cigizni jött ki.

– Honnan tudtad, hogy kint vagyok? – érdeklődtem.

– Ugyan már, Belly! Minden éjjel úszol egyet. – Mélyet szippantott a cigarettájából.

Tudta, hogy éjszakánként úszni szoktam? Azt hittem, ez csak az én titkom, az enyém és Susannah-é. Eltöprengtem rajta, vajon mióta tudja. És hogy mindenki tudja-e. Nem igazán értettem, miért volt ez fontos, mégis az volt. Legalábbis nekem.

– Na jó. És mikor kezdtél el cigizni?

– Nem tudom. Talán tavaly. – Szándékosan bizonytalankodott. S ezzel jól feldühített.

– Nem szabadna dohányoznod! Most azonnal el kellene dobnod! Már rá is szoktál?

Nevetett.

– Nem!

– Akkor hagyj abba! Ha tényleg megpróbálsz, biztos vagyok benne, hogy sikerül.

Ha rászánná magát, tudom, hogy bármire képes lenne.

– Talán nem akarom.

– Meg kell próbálnod, Conrad! A dohányzás árt neked!

– Mit kapok, ha megteszem? – kérdezte incselkedve. Feltartotta a cigarettát, a sörösdoboz fölé.

Hirtelen valami vibrálni kezdett körülöttünk a levegőben. Úgy éreztem magam, mintha feltöltődnék elektromossággal, mintha vilám csapott volna belém. Elengedtem a medence szélét, és taposni kezdtem a vizet – egyre távolodva Conradtól. Örökkévalóságnak tűnt, mire megszólaltam:

– Semmit. Magad miatt kell megtenned.

– Igazad van – mondta, és a pillanat elillant. Felállt, és elnyomta a cigarettát a sörösdoboz tetején. – Jó éjt, Belly! Ne maradj kint

túl sokáig! Soha nem tudhatod, miféle szörnyek járkálnak itt éjszaka.

Minden visszaállt a régi kerékvágásba. Lefröcskölttem a távolodó lábát, és utána kiáltottam:

– Menj a fenébe!

Réges-régen Conrad, Jeremiah és Steven meggyőztek arról, hogy egy gyerekgyilkos járkál szabadon, aki a barna hajú, szürkés-kék szemű, pirosposzsgás kislányokat szereti.

– Hé! Most abba hagyod, vagy sem? – üvöltöttem.

Nem válaszolt. Csak nevetett. A válla rázkódásából láttam, ahogy a kaput csukta.

Miután elment, visszazuhantam a vízbe, és lebegni kezdtem. A szívem a fülemben dobogott. Olyan gyorsan, mint egy metronóm. Conrad tényleg más lett. Már vacsoránál is éreztem, még mielőtt Aubrey szóba került. Megváltozott. És mégis ugyanúgy bántott, mint azelőtt. Az érzés mit sem változott. Mintha a hullámvasút tetején ülnék – közvetlenül az első zuhanás előtt.

Tizedik fejezet

– **B**ELLY, FELHÍVTAD MÁR APÁDAT? – kérdezte anyám.
– Nem.

– Azt hiszem, fel kellene hívnod, hogy elmondd neki, hogy vagy.
Kérdőn szaladt fel a szemöldököm.

– Kétlem, hogy otthon ül, és emiatt aggódik.

– Akkor is.

– És Stevennel már felhívtad? – érdeklődtem.

– Nem – felelte színtelen hangon. – Apád és Steven két hetet együtt fog tölteni, amíg egyetemet keresnek Stevennek. Te viszont nem fogod látni nyár végéig.

Miért kell mindig olyan józanul viselkednie? Mindent így intézett. Anyám volt az egyetlen ember, aki ésszerűen vált el.

Felállt, és átnyújtotta nekem a telefont.

– Hívd fel apádat! – utasított, és kiment a szobából.

Minden alkalommal magamra hagyott, amikor apámmal beszéltem, mintha tiszteletben tartaná a magánéletemet. Mintha lenne bármi titkom, amit el kellene mondanom apámnak, és amit nem tehetnék meg a jelenlétében.

Nem hívtam fel. Visszatettem a telefont a helyére. Neki kellene hívnia engem, és nem nekem őt. Ő az apa, én pedig a gyerek. És

különben is, az apák nem tartoztak hozzá a nyaralóhoz. Sem apám, sem Mr. Fisher. Persze eljöttek látogatóba, de ez nem az ő helyük volt. Nem illettek ide. Legalábbis nem úgy, ahogy mi – anyák és gyerekek – mindnyájan.

Tizenegyedik fejezet

KILENCÉVESEN

A VERANDÁN KÁRTYÁZTUNK. Anyám és Susannah Margaritát kortyolgatott, és külön, kettesben játszottak. A nap éppen lenyugodni készült, és az anyáknak nemsokára be kellett menniük a házba, hogy kukoricát főzzenek és hot dogot készítsenek. De most még nem. Először lejátsszák a partit.

– Laurel, miért hívod anyát Becknek, amikor mindenki más Susannah-nak szólítja? – érdeklődött Jeremiah. Egy csapatban voltak a bátyámmal, Stevennel, és vesztesre álltak. A kártya untatta Jeremiah-t, és közben állandóan valami izgalmasabb dolog, izgalmasabb téma után nézett.

– Mert a lánykori neve Beck – magyarázta anyám, miközben cigarettát sodort. Egyedül akkor dohányoztak, amikor együtt voltak, így ez különleges alkalomnak számított. Anyám mindig azt mondta, hogy ha Susannah-val rágyújtsz, attól újra fiatalnak érzi magát. Én erre azt válaszoltam, hogy a dohányzás évekkel lerövidíti az életét, de ő egy intéssel elhárította a félelmeimet, és gyászhuszárnak nevezett.

– Mi az, hogy lánykori név? – kérdezte Jeremiah. Steven finoman megveregette a kártyát tartó kezét, hogy a játékra terelje a figyelmét, de ő nem foglalkozott vele.

– A lányok neve, mielőtt férjhez mennek, te hülyegyerek – jelentette ki Conrad.

– Ne hívd őt hülyegyereknek, Conrad! – utasította helyre Susannah gépiesen.

– De minek kell egyáltalán megváltoztatni a nevüket? – elmélkedett Jeremiah.

– Nem kell. Én sem változtattam meg. A nevem születésemtől kezdve Laurel Dunne. Jól hangzik, nem? – Anyám szerette hangsúlyozni a felsőbbrendűségét a barátnőjével szemben, amiért ő nem változtatta meg a nevét. – Különben is, miért kellene egy nőnek egy férfi miatt nevet változtatnia? Nem kell!

– Kérlek, Laurel, fogd be a szád! – mondta Susannah, és néhány kártyát dobott az asztalra. – Gin.

Anyám sóhajtott, majd ő is lecsapta a lapjait.

– Nem akarok több gint játszani. Játsszunk valami mást! Mondjuk, huszonegyezzünk a kölykökkel!

– Szegény balek – jegyezte meg Susannah.

– Anya, mi most nem fogunk huszonegyezni. Römizünk, de azt te nem játszatsz, mert mindig csalni próbálsz – közöltem vele.

Conrad volt a párom, és teljesen biztos voltam benne, hogy nyerni fogunk. Direkt őt választottam. Conrad sokszor nyert. Ő volt a leggyorsabb úszó, a legjobb hullámlovas, és a legeslegjobb a kártyában.

Susannah összecsapta a kezét, és felkacagott.

– Laur, ez a lány szakasztott olyan, mint te vagy.

– Nem igaz, Belly tiszta apja – jelentette ki anyám, majd titokzatos pillantást váltottak egymással, ami miatt majdnem felkiáltottam: *Na, mi az?*, de tudtam, anyám soha nem árulná el. Mindig is titoktartó volt. Különben is, szerintem tényleg úgy festek, mint az

apám: mandulavágású szem, ugyanolyan orr, csak lányos változatban, előreugró áll. Anyámtól a kezét örököltem, semmi más.

A pillanat elillant, Susannah rám mosolygott, és azt mondta:

– Teljesen igazad van, Belly. Anyád tényleg csal. Mindig is csalt a römiben. A csalók soha nem viszik sokra, gyerekek.

Házigazdánk még mindig gyerekeknek hívott minket, és ami azt illeti, én nem is bántam. Általában nem szerettem, de ahogy Susannah mondta, abban nem volt semmi rossz, semmi lekicsinylő. Inkább úgy hangzott, mintha még az egész élet előttünk állna.

Tizenkettedik fejezet

MR. FISHER IDŐNKÉNT MEGJELENT A NYÁR FOLYAMÁN, egy hétvégére és augusztus első hetére. Bankár volt, és az ő szakmájában igazán hosszú időre elszabadulni, szerinte, egyszerűen lehetetlen. Különbö is, jobban éreztük magunkat, amikor nem volt ott, amikor csak magunkban voltunk. Amikor Mr. Fisher meglátogatott minket, ami nem esett meg túl gyakran, én mindig jobban kihúztam magam. És mindenki más is. Kivéve, természetesen, Susannah-t és anyámat. Az volt a vicces a dologban, hogy anyám ugyanannyi ideje ismerte Mr. Fishert, mint a felesége, mivel egy egyetemre jártak annak idején.

Susannah többször is megkért, hogy Mr. Fishert szólítsam Adamnek, de képtelen voltam rá. Egyszerűen nem tűnt rendjén valónak. A Mr. Fisher rendjén volt, így annak szólítottam, akárcsak Steven. Úgy érzem, volt benne valami, ami arra ösztönözte az embereket – s nem csak minket, gyerekeket –, hogy így hívják. Szerintem ő is jobban szerette így.

Péntek este vacsoraideőben érkezett, és mi mindig megvártuk. Susannah elkészítette a kedvenc italát, a gyömbéres whiskey-t. Anyám állandóan szakálta, amiért így várja, de ő nem törődött vele. Ami azt

illeti, Mr. Fishert is mindig ugratta, ő pedig visszaszólt neki. Az ugratás talán nem a legjobb szó erre – inkább civódtak. Sokat civódtak, de közben mosolyogtak. Vicces volt nézni: anyám és apám ritkán veszekedtek, de nem is mosolyogtak ennyit.

Mr. Fisher egész jóképű volt, legalábbis apának. Apámnál mindenestre csinosabb volt, és hiúbb is. Nem tudom, volt-e olyan jóképű, mint amennyire gyönyörű a felesége, de ez csak azért lehetett így, mert Susannah-t szinte mindenkinél jobban szerettem, és egy ilyen emberrel ki érhet fel? Olykor a fejünkben sokkal gyönyörűbbnek tűnik valaki; mintha különleges lencsén keresztül néznénk – de az is lehet, hogy amilyenek látjuk, éppolyan a valóságban.

Minden alkalommal, amikor mentünk valahová, Mr. Fisher a kezünkbe nyomott egy húszdollárost, amiért Conrad volt a felelős.

– Fagylaltra – mondta. – Vegyetek magatoknak valami édességet!

Valami édességet. Mindig valami édességet. Conrad imádta az apját. Hős volt a szemében. Legalábbis sokáig. Tovább, mint ahogy az a legtöbb ember esetében lenni szokott. Szerintem apám attól fogva nem volt már hős a szememben, amikor az egyik fiatal egyetemista tanítványával láttam együtt, miután anyámmal különváltak. A lány még csak csinosnak sem volt mondható.

Könnyű lenne apámat hibáztatni az egészért – a válásért, az új lakásért. Pedig ha bárkit is okolnék, az anyám lenne. Miért kellett olyan nyugodtan, olyan higgadtan viselkednie? Apám legalább sírt. Legalább szenvedett. Anyám nem szólt semmit, nem mutatott semmi érzelmet. A családuknk szétesett, és ő ment tovább. Ez nem volt így rendjén.

Amikor azon a nyáron hazatértünk az óceánpartról, apám már elköltözött – elvitte az első kiadású Hemingway-köteteit, a sakk-készletét, a Billy Joel-CD-it és Claude-ot. Claude a macskája volt, és úgy

kötődött apámhoz, mint senki máséhoz. Rendben volt, hogy elvitte, mégis elszomorított. Bizonyos értelemben a cica távozása szinte rosszabb volt annál, mint hogy elment apám, mivel Claude jelenléte olyan állandó volt a házban, hiszen minden egyes helyet belakott. Mintha az egész ház az övé lett volna.

Apámmal egyszer együtt ebédeltünk egy étteremben.

– Sajnálom, hogy elvittem Claude-ot. Hiányzik neked? – kérdezte mentegetőzve.

A szakállán, amit most növesztett, az ebéd alatt végig salátaöntet csillogott. Idegesítő volt. Idegesítő volt a szakálla, idegesítő volt az ebéd.

– Nem – válaszoltam, de közben fel sem pillantottam a francia hagymalevesemből. – Ő úgylis a tiéd.

Tehát az apámé lett Claude, az anyámé Steven és én. Ez mindenkinek jó volt így. A legtöbb hétvégén találkoztunk apánkkal. Az új lakásában aludtunk, amely penészszagot árasztott, bármennyi füstölőt égetett is benne.

Utáltam a füstölőt, éppúgy, mint anyám. Tüsszögtem tőle. Azt hiszem, apám függetlennek és egzotikusnak érezte magát attól, hogy bármikor füstölőt gyújthat az új kéréjában, ahogy hívta. Amint beléptem a lakásba, szemrehányóan kérdeztem meg tőle:

– Füstölőt égettél?

Vajon máris elfeledkezett az allergiámról? Apám büntudattal a hangjában bevallotta, hogy igen, de többé nem teszi. Ennek ellenére mindig gyújtott füstölőt. Amikor nem voltam ott, kitette az ablakba, de akkor is éreztem a szagát.

A lakásban két hálószoba volt. Ő aludt a nagyobbban, én a kisebbben, a rózsaszín ágyneműs franciaágyon. A bátyám a kihúzható kanapét kapta. Igazából féltékeny voltam rá, mert fent maradhatott

tévét nézni. A szobámban mindössze egy ágy, egy fésülködőasztal és egy fehér komód állt, amit alig használtam. Csak az egyik fiókban tartottam néhány ruhát, a többi üresen maradt. A szobában állt még egy könyvespolc is, rajta könyvekkel, melyeket apám vett nekem. Állandóan abban reménykedett, hogy olyan okos leszek, mint ő, *írástudó*, aki szeret olvasni. Szerettem olvasni, de nem úgy, ahogy ő elképzelte. Nem olyan *tudós módra*. A regényeket kedveltem, a tudományos jellegű írások azonban untattak. A suhogós rózsaszín ágyneműt pedig ki nem állhattam. Ha megkérdezett volna, biztosan sárgát, és nem rózsaszínt választok.

Ámbár próbálkozott. A maga sajátos módján. Felhajtott egy használt zongorát, és bezúfolta az étkezőbe – csak miattam. Így akkor is gyakorolhatok, amikor nála vagyok – mondta. Ez nem sokszor fordult elő. A zongorát már eleve lehangoltan vette, de ezt soha nem mertem közölni vele.

Részen ezért is vártam a nyarakat. A nyár azt jelentette, hogy nem kell apám siralmas kis lakásában lennem. Nem mintha nem szerettem volna találkozni vele; szerettem. Nagyon is hiányzott. De a lakás lehangoló volt. Azt kívántam, bárcsak nálunk találkozhatnánk. Az igazi házunkban. Hogy bárcsak minden olyan lenne, mint régen! Mivel a nyár nagy részét általában anyánnkkal töltöttük, apánk elvitt minket – Stevent és engem – valahová a nyaralás végén. Általában Floridába mentünk a nagyanyánkhöz, akit nagyinak szólítottunk. Nyomasztó utak voltak ezek, mivel nagyfi mindvégig meg akarta apánkat győzni arról, hogy menjen vissza anyánkhöz, akit istenített.

– Beszélte mostanában Laurellel? – kérdezte tőle, még jóval a válás után is.

Gyűlöltem végighallgatni ezt a nyaggatást – különben is olyan volt, mintha apámnak ebbe semmi beleszólása nem lenne. Megalázó

volt, mivel anyám szakított velem. Ő sietette a válást, ő szorgalmazta az egészet, ebben biztos voltam. Apám tökéletesen megelégedett volna azzal, ha minden megy tovább, ahogy addig – Claude-dal és az összes könyvével a mi kis kék házikónkban.

Apám idézte egyszer Winston Churchillt, aki szerint Oroszország egy titokzatosságba burkolt rejtély, egy talány közepén. Apám szerint Churchill anyámról beszélt. Ez még a válás előtt történt, és félig elkeseredetten, félig tisztelettel a hangjában mondta. Mert még akkor is csodálta, amikor gyűlölte.

Szerintem egész életében velem maradt volna, hogy megpróbáljon rájönni ennek a rejtélynek a nyitjára. Imádta a rejtvényeket – az a fajta ember, akit lenyűgöznek a szabályok és az elméletek. X-nek mindig egyenlőnek kellett lennie valamivel. Nem lehetett pusztán X.

Számomra anyám nem volt olyan titokzatos. Az anyám volt. Örökké ésszerű, örökké magabiztos. Nem volt rejtelmesebb egy pohár víznél. Tudta, mit akar, és tudta, mit nem akar. Nem akart apám felesége lenni. Abban nem voltam biztos, hogy azért-e, mert kiszeregetett belőle, vagy mert soha nem is volt szerelmes. Azaz apámba.

Amikor mi nagyinál voltunk, anyám szintén útra kelt. Olyan távoli helyekre látogatott, mint Magyarország vagy Alaszka. Mindig egyedül utazott. Rengeteg fotót készített, de soha nem kértem, hogy megnézhessem őket, ő meg soha nem kérdezte, hogy érdekelnek-e.